

Vatnet.

Vatnet er som eventyrgutene,
det skifter fra sky til yr, det kan
skifte skapnad fra regn til flo,
fra kava til siklebekk, fra lå til
løse, til elvene strie, til foss og
fossedår, til høl, til det i osen
møter sine storebror i salte sjøer.
Men det kan og byna seg tårebløsk dag
i dropar som har slege seg ned på kvart
spritkjand strå, på kvart hengende lauv.
Fingerting er venare, en daggi når ho
ein summarmorgo, møter deg med glitter
og glans sosnart du er utør dori og på
bondevis møtar åser og rusten og lider
og himmelen oppover for å dømma om
veret og verotta medanz dagen levnan
til.

Daggi høyrer sumaren til, men det
er ikkje kvar morgo det har dagga.
Men ser du daggi glitra i hundretals
küngulvav bortgjennom grasst, då er
det eit vakkert syn, som ein vil takke for.
Inadene i veven er so grasse
at dei berre kan mælast i tiande-
dels my. Likevel har daggi slege
seg ned der og gjort moglegt for
være veike augo, og til og meck, få
tak i det fine mønsteret.

Glad kan bonden vera dei morgonane
dette syner seg, for vissare godvers-
merke skal han aldri sjå.

Og i sluttan er slikt kjærkomme på
alle gardane. Vel dei kan tala
om kunstig turk.